

Kázání: 108. Trpělivost, víra a pomoc strádajícím

Panování téhle šelmy bude jenom do času.

Kázání

Trpělivost, víra a pomoc strádajícím

1. čtení: Izajáš 65, 17 – 25

17 „Hle, já stvořím nová nebesa a novou zemi. Věci minulé nebudou připomínány, nevstoupí na mysl.
18 Veselte se, jásejte stále a stále nad tím, co stvořím. Hle, já stvořím Jeruzalém k jásotu a jeho lid k veselí.

19 I já budu nad Jeruzalémem jásat a veselit se ze svého lidu. Nikdy víc už nebude v něm slyšet pláč ani křik.

20 Nikdy už tam nebude dítě, které zemře v několika dnech, ani stařec, který by se nedožil plnosti věku, protože bude mladíkem, kdo zemře ve stu letech. Ale hříšník, byť stoletý, bude zlořečen.

21 Vystavějí domy a usadí se v nich, vysázejí vinice a budou jíst jejich plody.

22 Nebudou stavět, aby se tam usadil jiný, nebudou sázet, aby z toho jedl jiný. Dny mého lidu budou jako dny stromu. Co svými rukama vytvoří, to moji vyvolení sami spotřebují.

23 Nebudou se namáhat nadarmo a nebudou rodit pro náhlý zánik, neboť jsou potomstvem těch, kdo byli Hospodinem požehnáni, oni i jejich potomci.

24 Dříve než zavolají, já odpovím; budou ještě mluvit a já je už vyslyším.

25 Vlk a beránek se budou pást spolu a lev jako dobytče bude žrát slámu, hadu však bude potravou prach. Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře," praví Hospodin.

2. čtení: Zjevení 13, 1 - 10

1 Tu jsem viděl, jak se z moře vynořila dravá šelma o deseti rozích a sedmi hlavách; na těch rozích deset královských korun a na hlavách jména urážející Boha.

2 Ta šelma, kterou jsem viděl, byla jako levhart, její nohy jako tlapy medvěda a její tlama jako tlama lví. A drak jí dal svou sílu i trůn i velikou moc.

3 Jedna z jejích hlav vypadala jako smrtelně raněná, ale ta rána se zahojila. A celá země v obdivu šla za tou šelmou;

4 klekali před drakem, protože dal té šelmě svou moc, a klekali také před šelmou a volali: „Kdo se může rovnat té dravé šelmě, kdo se odváží s ní bojovat?“

5 A bylo jí dáno, aby mluvila pyšně a rouhavě a měla moc po čtyřicet dva měsíce.

6 A tak otevřela ústa a rouhala se Bohu, jeho jménu i jeho příbytku, všem, kdo přebývají v nebi.

7 A bylo jí dáno, aby vedla válku proti svatým a aby nad nimi zvítězila. Dostala moc nad každým kmenem, národem, jazykem i rasou;

8 budou před ní klekat všichni obyvatelé země, jejichž jména nejsou od stvoření světa zapsána v knize života, v knize toho zabitého Beránka.

9 Kdo má uši, slyš!

10 Kdo má jít do zajetí, půjde do zajetí. Kdo má zemřít mečem, musí mečem zemřít. Teď musí Boží lid osvědčit trpělivost a víru.

Sestry a bratři, některé biblické oddíly jsou učiněnými horory, až jednomu leze mráz po zádech. Nejedna kapitola přetéká násilím, co rozum nebere.

Není divu, že někteří lidé nechtějí mít právě z tohoto důvodu s křesťanstvím nic společného. Můžete argumentovat, že Ježíš přece násilí z principu zavrhoval, ba dokonce kázal milovat nepřátele, ale kdepak, stačí si otevřít třeba knihu Zjevení a za chvíli jste z těch potoků krve na šrot.

Jenže právě v tom to je. Pokud někdo hledá v Bibli vyprávění o nebeské nirváně, kde je furt klídek a pohoda, pak bude skutečně zklamán. Bible se totiž zajímá především o zemi, kde my lidé žijeme, kde se milujeme, ale bohužel také nenávidíme a vraždíme.

Už ve školním dějepisu se dějiny odpočítávají podle všelijakých válečných bitev, povstání a revolucí. Války totiž dost často chodí dějin měnit, bývají jakýmsi mezníky, body obratu, po nichž už nic nebývá stejné jako dřív.

A jelikož bibličtí autoři nelítají někde v mezihvězdném prostoru, ale zajímají se o zemi a o lidi, co na ní žijí, musí to být na stránkách knihy knih holt znát.

Bible popisuje náš svět bez příkras, takový, jaký skutečně je, i s válkami a všelijakým násilím. Žádný ráj, natož nebe.

Problém je v tom, že jsme tuhle povahu našeho světa v posledních desetiletích přestali vnímat. Skoro nikdo jsme válku nezažili na vlastní kůži a tak jsme si odvykli, včetně mě, samozřejmě.

Když jsme jako studenti Evangelické teologické fakulty na semináři Starého zákona na nějaký ten válečně násilnický kousek v Bibli narazili, profesor Heller, jak tak seděl na lavici proti nám, vždycky

řekl, že nemusíme mít na všechno po ruce hned náležitý výklad, některým pasážím nemusíme třeba ani moc rozumět, natož na ně kázat.

Ale v jiné době a v jiné situaci mohou zapeklité oddíly Písma najednou nečekaně promluvit a všechno nám z ničeho nic do sebe zapadne.

Tak přesně to je, sestry a bratři, případ biblické knihy Zjevení. Jedná se o nadmíru nečitelnou knihu. Nejenže autor skáče v časové ose sem a tam, používá různé symboly, barvité obrazy nebo šifry, ale především stále dokola popisuje nejrůznější pohromy, války a neštěstí.

Právě proto v téhle podivné knize našli zalíbení zejména milovníci hororů a lidé, kteří se bojí konce světa tak velice, až se na něj těší.

Samozřejmě najdou se i tací, kteří, jak se tak v textu štourají, najednou nabydou přesvědčení, že vědí, co má Pán Bůh v plánu a co všechno se brzy stane. A někteří lidé těmhle „znalcům“ uvěří, někdy víc, někdy méně, podle toho pak buď prodávají majetky a odcházejí na hory vyčkat příchodu Páně nebo, jako v dnešní době, bankovní konta neruší a čekají v klidu doma.

Není bez zajímavosti, že církve tuhle zvláštní knihu vzala na milost poměrně pozdě, do Bible ji zařadila až po několika stoletích po jejím sepsání.

Ale nakonec dobře udělala, bez knihy Zjevení by to nebylo ono. Po všech těch válkách a jiných neštěstích Jan v závěru svého spisu nádherně vykreslí, jak vypadá křesťanská naděje.

Bůh totiž nakonec rozbouraný svět spraví a přestěhuje se z nejvyšších nebes k nám lidem na zem. Má nás rád, stejně jako všechno své stvoření. A jak se tak všechno změní k dobrému, změníme se i my lidé, a zlo, násilí a smrt budou ty tam.

Právě touhle vizí budoucnosti stojí za to se inspirovat. Jména těch, kteří se o změnu poměrů a lepší budoucnost zasazují, napíší tam nahoře do Knihy života. Jednoduše to znamená, že lidé, co se snaží všelijak rozbouraný svět spravovat už dnes, jsou už svým způsobem občany budoucnosti.

Jenže co si počít s těmi hrůzami, které se v knize Zjevení při rozlamování sedmi pečeti, při sedmerém troubení a při vylévání obsahu sedmi nádob sypou na zem? Jedna hrůza větší než druhá.

Předně si musíme uvědomit, že Jan píše svůj spisek v době pronásledování křesťanů za římského císaře Domiciána, někdy koncem 1. století po Kristu.

Domicián trval na tom, že je bohem a že ho všichni obyvatelé říše musejí uctívat. Co řekne císař, to je pravda, jak rozhodne, je vždy správně, a kdo chce mít klid, musí držet basu s jeho politikou, a basta.

Stará známá písnička všech narcistních a psychopatických diktátorů. Takhle to diktátoři mají v hlavě poskládané, a nezáleží na tom, jestli vládou říši římské před 2000 lety nebo třeba té současné ruské. Diktátoři vyžadují, aby je lid uctíval, věřil jejich lžím a manipulacím a hlavně aby nikdo nečerpal informace z jiných než povolených zdrojů.

Jenže právě tady narazila kosa na kámen. Křesťané měli jiné zdroje poznání než ty povolené. Informace o světě čerpali z evangelia a to je vedlo k přesvědčení, že pánem není císař, ale Kristus Ježíš.

A Ježíšova politika se, jak známo, od té císařské liší na sto honů. Císař, který si hraje na boha, a skutečný Boží Syn, to křesťanům nešlo dohromady.

Pronásledování, perzekuce, mučení a popravy na sebe logicky nenechaly dlouho čekat. Diktátoři to jinak neumějí. Nedivme se proto, že je kniha Zjevení plná hrůz.

Ta doba hrůzná skutečně byla, pro křesťany určitě. Čtenáři a posluchači tohoto zvláštního spisku mu dobře rozuměli.

Nám byl donedávna možná poněkud uzavřený a nesrozumitelný, ale dnes, kdy na východ od nás vypukla válka rozpoutaná novým samolibým diktátorem, mu opět začínáme rozumět.

V dnešním textu jsme četli o dravé šelmě, která vylezla z moře. Měla sedm hlav a na nich nápisy urážející Boha, potom deset rohů a na každém královskou korunu.

Copak asi těch sedm hlav znamená, a co ty rohy? Číslo sedm je v Bibli číslem dokonalosti a završenosti. Když je něčeho sedm, tak je to všechno.

Sedm hlav naznačuje, že je šelma přesvědčena, že všechno ví, všechno vidí a slyší, že má dokonalý čuch. No prostě si hraje na Boha a tím ho samozřejmě uráží.

Deset rohů s korunami nám zase sděluje, že tahle šelma se považuje za krále nejen své říše, ale i dalších zemí. Co roh, to jiná země, kde panuje nebo panovat chce. Že tenhle obraz pasoval na císaře Domiciána netřeba pochybovat. Že pasuje i na Putina je čím dál víc zřejmé.

Když šelmy diktátoři vylezou z toho svého moře špíny a nekalostí, dávají své hlavy a rohy na odiv. „A celá země v obdivu šla za tou šelmou,“ čteme dál v dnešním textu, „klekali před šelmou a volali: ‘Kdo se může rovnat té dravé šelmě, kdo se odváží s ní bojovat?’“

V této fázi se šelmy tetelí blahem, protože právě tohle chtějí slyšet. „A šelma mluvila pyšně a rouhavě a získala moc na 42 měsíců, a vedla válku, aby zvítězila nad těmi, kdo se před ní nesklánějí,“ píše dále Jan.

Moc na 42 měsíců? Proč zrovna tohle číslo? 42 měsíců je 3 a půl roku. A když je něčeho 3 a půl, pak to znamená, že je to polovina sedmi. A sedmička je, jak jsme si řekli, číslovkou dokonalosti a završenosti. Co tím chce Jan sdělit?

No, že panování téhle šelmy bude jenom do času. Svou útočnou válku nezavrší, nedokončí, někde v pomyslné polovině bude odstraněna.

O pár kapitol dál bychom se dočetli, že skončí v ohnivém jezeře tvrdého odsudku a konečné nicoty, odkud není úniku.

Tak takhle to je, sestry a bratři, s knihou Zjevení. Když jsme jí, na přání jedné sestry, začali probírat na čtvrtčních biblických hodinách, moc se mi do toho nechtělo. Jedná se o nadmíru nečitelnou knihu.

Nakonec to bylo ale, myslím, užitečné. Zejména v posledních několika týdnech se nám, přesně podle slov profesora Hellera, kniha nečekaným způsobem otevřela.

Je to tím, že, byť zprostředkovaně a na dálku, zažíváme něco z toho, co zažívali kdysi křesťané, kterým Jan spisek adresoval.

Východní diktátor si chce stůj co stůj na své rohy nasadit další korunu, chce se zmocnit další země a dosáhnout toho, aby před ním všichni její obyvatelé klekli na kolena.

Jan nám ale svou knihou vlévá do žil naději. „Teď musíte osvědčit trpělivost a víru,“ klade nám na srdce. Šelma nebude schopná dokonat všechno, co si předsevzala, a nakonec skončí na smetišti dějin.

A celá válka, jakkoli hrozná, se stane mezníkem, bodem obratu, po němž už nic nebude stejné jako dřív. Bodem obratu k lepšímu světu, kde se nejrozumnějším šelmám a diktátorům zásadně omezí prostor jejich působení.

Sestry a bratři, modleme se za Ukrajinu, podporujme její statečné obyvatele, pomáhajme trpícím a strádajícím. A neztrácejme naději. Na každou šelmu jednou dojde.

PeČ

SPCH 6. 3. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)